

Ας μην το κρύβουμε, διψάμε για ουρανό

του Barikat

1. Στην Αγορά στιλέτων και αίματος

Βαθιά μέσα μας το ξέραμε, ας το πούμε λοιπόν δυνατά. Υπάρχει ένα μεγάλο ποσοστό της ελληνικής κοινωνίας, γαλουχημένο στο έδαφος του σκοταδισμού. Αυτοί που δεν έχουν πρόβλημα να δολοφονούνται οι μετανάστες στα σύνορα, να φτιάχνονται στρατόπεδα συγκέντρωσης, να συμμορφώνονται οι «διαφορετικοί Έλληνες», οι ομοφυλόφιλοι, οι αριστεροί, οι εβραίοι, οι μακρυμάλληδες, οι πολύχρωμοι, εν τέλει όλοι μας. Τα νόθα παιδιά που «αποκήρυξε» και τώρα ξαναχαιδεύει ο παμπόνηρος «μαφιόζικος» ελληνικός καπιταλισμός, που έχει μάθει πάντα να νικάει.

Αυτοί που βγήκαν από την χρονοκάψουλα του φασισμού, για να πάνε εκεί που δεν φτάνει το σφυρί του δικαστή, εκεί που δεν φτάνει το γκλόμπ του μπάτσου, εκεί που δεν φτάνει η πένα του δημοσιογράφου, εκεί που δεν φτάνει το χέρι της μνημονιακής κυβέρνησης. Εκεί φτάνει το μαχαίρι του Χρυσαιγίτη. Εκεί φτάνει η πέτρα του αγανακτισμένου φασίστα. Στην καρδιά των αγωνιστών, στην καρδιά των αγώνων, των συνδικάτων, των απεργιών, των δομών αλληλεγγύης, όλων των συλλογικών αναπαραστάσεων που οι υποτελείς έχουν βρει για να οργάνωνται απέναντι στο κεφάλαιο.

Είναι η χρυσόμαυρη εφεδρεία του αστικού κόσμου. Μισθοφόροι και μισθωτοί πολιτοφύλακες του εθνικού κορμού, σύγχρονοι μαυραγορίτες, απεργοσπάστες και κομπλεξικοί, αμόρφωτοι, λούμπεν και μισάνθρωποι, γνήσια παιδιά των «περιόδων ανωμαλίας» του ελληνικού κράτους. Θύτες και ταυτόχρονα θύματα της κρατικής πολιτικής των εσωτερικών εχθρών, της μισαλλοδοξίας, του μαύρου. Πιο γνωστοί ως «αγανακτισμένοι πολίτες», μαφιόζοι, ποινικοί, μπράβοι, φασίστες, ΔΕΛΤΑ-δες, ασφαλίτες, χρυσαιγίτες, ρατσιστές, αντικομμουνιστές, φιλοχουντικοί, βασανιστές, σεξιστικά και φοβικά κωλόπαιδα του Κωστόπουλου και του Αναστασιάδη, πατριδοόπληκτοι και εν γένει τηγάνια. Δηλαδή σκεύη, όπλα στα χέρια του ελληνικού καπιταλισμού.

Βασιλόφρονες, νεο-ναζιστές και εθνικιστές που μεταφέρθηκαν «μέχρι νεωτέρας» στα κόμματα του δικομματισμού. Αυτοί που μας φυλάνε από τον εσωτερικό εχθρό όταν πάει να σηκώσει κεφάλι.

2. Βία και παραλλαγή

Καπιταλιστές, εφοπλιστές, βιομήχανοι, εθνικοί εργολάβοι, τραπεζίτες, μεγαλοδημοσιογράφοι, αστικό πολιτικό προσωπικό. Στο ερώτημα να μοιραστούν τις ζημιές με τους από κάτω για μια κρίση που παράχθηκε και αξιοποιήθηκε από τους ίδιους, απαντούν ξερά όχι. Αν το ερώτημα είναι φάρμακα για τον καρκίνο ή αφορολόγητες πισίνες και ελικόπτερα, η απάντηση είναι «να πεθάνουν από καρκίνο». Πόσοι είναι αυτοί; Ποιοι είναι αυτοί που διακηρύσσουν το Μνημόνιο ως ευλογία; Δεν είναι ούτε το 1%, ούτε 300 οικογένειες που κινούν τα νήματα. Είναι ένα σύνολο μηχανισμών αναπαραγωγής της κορυφής της πυραμίδας, ένα πλέγμα κοινωνικών σχέσεων ανεξάρτητων από τους φορείς αυτών των σχέσεων.

3. Καλωσορίσατε στη ζούγκλα

Ή αλλιώς, ελληνικός καπιταλισμός. Ένας καπιταλισμός ευρισκόμενος σε πανικό και

ανασφάλεια για την μακροημέρευση του. Παράλληλα, ένας καπιταλισμός περήφανος για τις διαχρονικές και σπουδαίες «αντικομμουνιστικές» του επιτυχίες, ένας καπιταλισμός που ποτέ δεν τήρησε καμία Βάρκιζα, ποτέ δεν αποδέχτηκε καμία μεταπολίτευση. Με το στανιό φόρεσε την «σοσιαλμανία» του Καραμανλή, το μανδύα του πασόκικου- γιάπικου εκσυγχρονισμού και την αντίστοιχη ιδεολογία του, όσο και εφ' όσον υπήρχαν ικανοποιητικά κεφαλαιακά κέρδη.

Ενός καπιταλισμού που ποτέ δεν ξήλωσε τον Μεταξά, που ποτέ δεν προχώρησε στην «από-χιτλεροποίηση», που ποτέ δεν έδωσε την χούντα στο λαό. Ένας καπιταλισμός που ανέβασε μαζί του μερίδες μεσοστρωμάτων και τους αφηγήθηκε ευημερία τα χρόνια του ελληνικού El Dorado, μόνο για να τους ρίξει στην φτώχεια και την ανέχεια όταν η ζούγκλα του ελεύθερου ανταγωνισμού σταμάτησε να χωράει παρά μόνο τους μεγάλους νικητές. Δεν είναι μίσος, ούτε αντι-πατριωτισμός. Είναι απλώς το τελευταίο επεισόδιο της σειράς «νεοφιλελεύθερη πιστωτική ανάπτυξη» που παίρνει συγκλονιστική τροπή. Λέγεται κρίση υπερσυσσώρευσης. Το μαγαζί αλλάζει πολιτική. Τα κεφάλια μέσα.

4. Κάτω απ' το «σορό εμπορευμάτων», το οξυγόνο λιγοστεύει

Τώρα έχουμε Μνημόνιο και το Μνημόνιο προστάζει άμεση και ριζική μείωση του ιστορικού ορίου των αναγκών, συρρίκνωση του κόστους αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης, διάλυση όλων των κρατικών δομών και δαπανών που δεν συμπεριλαμβάνονται στο νέο κοινωνικό συμβόλαιο της σαμαρικής «Νέας Ελλάδας». Σε αυτό το κοινωνικό συμβόλαιο έχουμε τα εξής. Παγκόσμια και δομική καπιταλιστική κρίση. Πιο απλά, το μαγαζί τελεί υπό εκκαθάριση εν λειτουργία γιατί οι «κόφτες της συσσώρευσης» χτύπησαν κόκκινο και ό,τι πλεονάσματα άφησε όρθια ο νεοφιλελευθερισμός, κόβονται. Έτσι.

Και εδώ έχουμε μια παρεξήγηση που πατά πάνω στο πτώμα του «ελληνικού ονείρου». Πλεονάσματα δεν είναι μόνο ο μισθός, το σπίτι, το αυτοκίνητο. Πλεόνασμα και μη-ανταποδοτική δαπάνη για το κεφάλαιο είναι το σχολείο, το νοσοκομείο, το συνδικάτο, ο πολιτισμός ο ποιοτικός ελεύθερος χρόνος, η μουσική, η ψυχική υγεία, η εν γένει ισορροπία του ατόμου. Ένα σύστημα δίχως την δυνατότητα να κάνει πίσω, ως το τέλος. Ένα τέλος που έχει δυο εκδοχές. Ή «όσο πάει» ή «όσο τους επιτρέψουμε να πάει».

Πρακτικά για μας θα πρέπει να σημαίνει διάλυση όλων των ψευδαισθήσεων περί του καπιταλισμού ως «ιστορικά προοδευτικού» ρεύματος και όλων των ανιστόρητων και εκτός πλαισίου συγκρίσεων με την φεουδαρχική περίοδο. Κάτι κοινωνιολογικές, ιδεαλιστικές ερμηνείες από ντετερμινιστές που πιστεύουν ότι οι κοινωνίες έχουν κάποιο υψηλό εσώτερο στόχο, ένα πεπρωμένο που οι ράγες του θα μας ανοίγουν τον δρόμο πάντα προς την πρόοδο, βρίσκονται κυριολεκτικά «εκτός τόπου και χρόνου».

Το φοβερό με τον καπιταλισμό είναι ότι μοιάζει με τον αέρα. Δεν τον βλέπεις αλλά ξέρεις ότι υπάρχει. Χρειάζεται νοητικές αφαιρέσεις και άρνηση αυτού που μας κωδικοποιείται ως πραγματικό, χρειάζεται ένα άλμα πίστης απέναντι σε αυτό που φαίνεται να ισχύει, να υπάρχει «από πάντα» να «είναι έτσι».

Αλλά αυτός ο μυστικιστικός νόμος της αξίας Χ-Ε-Χ' (Χρήμα- Εμπόρευμα- Χρήμα) που σε ομαλές συνθήκες αναπαράγεται καθημερινά με τους πιο απίστευτους και ευρηματικούς τρόπους, εμφανίζεται μπροστά σου στις κρίσεις ως αυτό που είναι. Μια κοινωνική επιδημία, μια κοινωνική μορφή οργάνωσης στην ουσία της κανιβαλιστικής. Όταν σκοπός είναι η παραγωγή με στόχο το κέρδος μέσω της ανταλλαγής, τότε «τα σταφύλια που δεν είναι

αρκούντως ανταγωνιστικά» θα θάβονται, ακόμη και αν πεθαίνουμε απ' την πείνα.

Ας έχουμε εκατομμύρια άνεργους, ας έχουμε και χιλιάδες αυτοκτονίες, άστεγους κοκ. Στο τέλος οι «μεγάλες αφηγήσεις» των νικητών θα είναι αυτές που θα έχουν σημασία. Όταν η αγορά εκκαθαριστεί και επαναμονταριστεί, αυτοί που θα έχουν μείνει ζωντανοί από την σημερινή παγκόσμια κρίση, αυτοί θα κληρονομήσουν γη και ύδωρ. Όλοι οι άλλοι στο πάτο.

5. Δυο άκρα ή δυο κόσμοι;

Η επιλογή τους είναι σαφής. Για να στηθεί το σύστημα ξανά στα πόδια του, πρέπει να κόψει τα δικά μας. Να εξισώσει «απ' όπου και αν προέρχεται», την ανυπακοή στους νόμους της ζούγκλας με την ίδια την ζούγκλα. Τους αγώνες στα ανυπότακτα βουνά της Χαλκιδικής με τα δολοφονικά στιλέτα του ναζισμού. Όλα τους, ακραία φαινόμενα, ακρότατα σημεία στο ίδιο «συνεχές» ανομίας, αυταρχισμού και βίας. Ίδια είναι η βία, είτε πρόκειται για την άρνηση του μελλοθάνατου να πίνει αρσενικό για χατίρι των χρυσοθήρων, είτε τα μαχαιρώματα στα στενά από φασίστες με κρατική ανοχή. Ίδια είναι η βία, είτε πρόκειται για βόμβες του Ισραηλινού στρατού, είτε για σφεντόνα παλαιστίνιου πιτσιρικά. Όλα έγιναν ίδια μπας και μείνουν ίδια. Μια θολή εξίσωση του δολοφόνου με τον δολοφονημένο, του απεργού με τον απεργοσπάστη, του φασίστα με τον αγωνιστή, που συνιστά την ενότητα των δύο άκρων.

Δεν μιλάμε για σύγκρουση μεταξύ δύο άκρων. Μιλάμε για σύγκρουση μεταξύ δύο κόσμων. Από τη μια ο κόσμος του κεφαλαίου, της εκμετάλλευσης, της μισαλλοδοξίας και της βαρβαρότητας. Ο κοινωνικό-πολιτικός συνασπισμός των πλουσίων, των χρήσιμων αδιάφορων και δήθεν αγανακτισμένων.

Από την άλλη ο κόσμος της αντίστασης, της αλληλεγγύης, της αυτο-θυσίας και της ισότητας. Ο κοινωνικό-πολιτικός συνασπισμός του κόσμου που νιώθει το αόρατο χέρι της αγοράς να τον πνίγει. Είναι η άνεργη και υπό μετανάστευση νέα γενιά, οι 4 εκατομμύρια άνθρωποι χωρίς πρόσβαση σε φάρμακα, οι μαθητές και οι μαθήτριες που λιποθυμούν από την πείνα στα σχολεία, οι μετανάστες-εργάτες της Μανωλάδας και της BIOME.

Αν στον κόσμο των επιχειρήσεων υπάρχει η δυνατότητα του βέτο (blocking minority), να θυμηθούμε πως είμαστε περισσότεροι. Γιατί στον «κόσμο μας» δεν κάνουν κουμάντο οι μεγαλο-μέτοχοι του 30-35%, άλλα οι ανάγκες της πλειοψηφίας.

Η ειρηνική συνύπαρξη κηδεύτηκε, η συμφωνία έσπασε, όριο μας πια ο ουρανός.